

neste Forbindelse med den foreliggende Sag. Han talte saaledes om, at der gaves Tilfælde, hvor Folkethinget nebsatte Udvalg om Ting, som kunde have været afgjorte i et Dieblit. Jeg veed nu ikke, hvor det hører hjemme, om det hører hen under den foreliggende Lønningsag; det forekommer mig ikke, men det maa den ærede Minister om. Naar den ærede Finantsminister har et Forslag, som efter hans Opfattelse kan vedtages i et Dieblit, saa mener han, at Thinget og saa er pligtig at have samme Opfattelse. Det kan gjerne være, at vi kunne leve den Dag, da vi have en Finantsminister, hvis Anskuelser vi kunne følge om end med nogen Betænkelighed; men den nuværende ærede Minister vil dog ikke finde, at vor Opfattelse af det foreliggende Spørgsmaal i nogen høj Grad skulde falde sammen med hans; forbi han mener, at Forslaget er saaledes, at det kunde afgjøres i et eneste Dieblit, kunne vi dog ikke derfor løbe til og stemme for det. Saa kom Finantsministeren til at tale om Finantsloven og den forfærdelig lange Tid, i hvilken Forslaget i Nar har foreligget. Det vilde i Birkeligheden være interessant at faae statistiske Oplysninger fra tidligere Nar af den ærede Finantsminister om, hvorledes det da er gaaet. Han kom derved ligeledes ind paa Rigsdagssamlingens Varighed og lod et Ord falde om, at de maaste kunde blive aarlange. Det har forundret mig høilig at høre disse Betragtninger fremsatte nu, thi hvis det er Meningen, at vi skulle slutte paa denne Side Paaste, er det mange Herrens Liden siden, at vi have haft saa kort en Samling. Det har endog saa været en umaadelig kort Samling. Vi kom sammen den 4de December, og paa Grund af Ministeriets Stilling til os maatte vi benytte nogen Tid til Adresseforhandlinger. Det burde høre til det Usædvanlige; men Ministeriet har paa Grund af sin Stilling hjulpet med til, at disse bleve nødvendige. Saa kom Juleferien; man kan derfor ikke regne Samlingen længere end til 3 Maaneder eller 90 Arbejdsdage, medens vi i de sidste 8 Nar i Gjennemsnit have haft 6 Maaneder, og hvis vi tage hele Tiden med siden 1849 og regne Arbejdstiden, Rigsraadet brugte, med, vil det blive omtrent det samme, uagtet Rigsraadet havde det saa fornuftigt med den daværende Regjering, det var to Aen af eet Stykke. Det havde sit Normalbudget for 2 Nar, det kunde gjøre et umaadeligt Arbejde færdigt paa 14 Dage; thi sagde Regjeringen, at en Sag kunde gjøres færdig paa et Dieblit, sagde Rigsraadet det samme. Desuagtet blev Tiden for Rigsdag og Rigsraad tilfammen i Gjennemsnit lige saa længe som senere. Det var maaste for at give os Leilighed til at klare dette, at den ærede Finantsminister kom ind derpaa, thi ellers kan jeg ikke forstaa Nødvendigheden af at blande Spørgsmaalet om Rigsdagens Samlingers Varighed ind her i denne Sag og til at ytre, at de muligen kunne blive aarlange. Saa talte den ærede Fi-

nantsminister om et Dilemma, der trykkede os. Nei, vi ere ikke i nogenformhelt Forlegenhed; jeg antager, at den Dagsorden, jeg har foreslaaet, frir os fra ethvertformhelt Tryk, for saa vidt den bliver vedtagen. Det er altsaa en ren Misforstaaelse, men den ærede Finantsminister er i det Hele taget meget tilbøielig til at se bort fra sig selv og stille sig over paa vort Standpunkt og tror saa, at han der kan træffe det Rette. Han gjorde ikke alene dette med Hensyn til Situationen, angaaende hvilken han troede, at vi befandt os i et ubehageligt Dilemma, men han gjorde det ogsaa med Hensyn til Lønningstillægets Optagelse paa Finantsloven og sagde, at de, der havde indsat det paa Finantsloven, havde gjort det, fordi de lede af Samvittighedsnag. Jeg har intetformhelt Kjendskab til, hvorledes de ærede 6 Medlemmers Følelser vare beskafne. Det ærede Medlem for Thy (Bagger) udtalte sig ikke desangaaende, saa det er muligt, at Finantsministerens Bemærkning kunde træffe ham; han tilbageviste ikke, at han led af Samvittighedsnag, og jeg kan ikke dømmе om, hvor vidt de Andre have lidt deraf; jeg har ikke været med til at indbringe dette Forslag, og jeg kan for min Person sige, at jeg ikke har følt nogetformhelt Samvittighedsnag, det er naturligt og maa være naturligt, at disse enkelte Folk, denne pro mille af Befolkningen, hvor ondt det end kan gjøre os, kommer til at lide under det samme Tryk som alle de Øvrige paa Grund af Sagernes nuværende Stilling. Det er desværre altfor naturligt. Dernæst vil den ærede Minister give det Udseende af, at det var efter Forhandlinger her i Thinget, at det var stillet op som et Principspørgsmaal, at det absolut skulde staa paa Finantsloven. Det kan godt være muligt, at der er faldet en Yttring herom fra et enkelt Medlem, men der er under hele Debatten, det hævder jeg, ikke lagt nogen Vægt derpaa, saa at den ærede Minister ikke med det ringeste Skin af Ret kan sige det. Nei, det er det andet Thing, der har taget disse Principer, det er paa det, den hele Stilling hviler, det er det, som har foranlediget denne Situation, ifølge hvilken vi have troet at burde stille os saaledes. Den ærede Minister søgte at forsvare sit „støtter ikke“. Jeg har tilladt mig at udtale, og det har jeg hævdet, at denne Grund til Dagsordenens Fremkomst er fuldstændig berettiget, der er ikke bragt Andet derind i, end hvad der er berettiget at bringe ind deri. Jeg har ikke tilladt mig at udtale mig om det store politiske Mellemværende, der foreligger mellem Regjeringen og os i denne Dagsorden, men jeg har kun sagt, at paa Grund af Regjeringens kolde Stilling, idet den ikke har støttet dette Forslag, foreslaar jeg, at vi stille os saaledes; jeg har ladet det andet politiske Mellemværende aldeles ude af Betragtning og kun taget den Stilling, som er den fuldstændig faktiisk rigtige. Med Hensyn til Ministe-